

Des Knaben Wunderhorn - sångtexter

Des Antonius von Padua Fischpredigt

Antonius zur Predigt
die Kirche find't ledig!
Er geht zu den Flüssen
und predigt den Fischen!
Sie schlag'n mit den Schwänzen!
Im Sonnenschein glänzen, sie glänzen!

Die Karpfen mit Rogen
sind all' hierher zogen;
hab'n d'Mäuler aufrissen,
sich Zuhör'n's beflissen!
Kein Predigt niemalen
den Fischen so g'fallen!

Spitzgöschete Hechte,
die immerzu fechten
sind eilends herschwommen,
zu hören den Frommen!
Auch jene Phantasten,
die immerzu fasten:
die Stockfisch ich meine,
zur Predigt erscheinen!
Kein Predigt niemalen
den Stockfisch so g'fallen!

Gut' Aale und Hausen,
die Vornehme schmausen,
die selbst sich bequemen,
die Predigt vernehmen!
Auch Krebse, Schildkroten,
sonst langsame Boten,
steigen eilig vom Grund,
zu hören diesen Mund!
Kein Predigt niemalen
den Krebsen so g'fallen!

Fisch' große, Fisch' kleine!
Vornehm' und Gemeine!
Erheben die Köpfe
wie verständ'ge Geschöpfe!
Auf Gottes Begehren
Die Predigt anhören!
Die Predigt geendet,
ein Jeder sich wendet!
Die Hechte bleiben Diebe,
die Aale viel lieben;
die Predigt hat g'fallen,
sie bleiben wie Allen!

Die Krebs' geh'n zurücke;
die Stockfisch' bleib'n dicke;
die Karpfen viel fressen,
Die Predigt vergessen.
Die Predigt hat g'fallen.
Sie bleiben wie allen.

Antonius predikar för fiskarna

När Antonius talar, den fromma,
Är kyrkorna tomma.
Han går till floderna
Och predikar för fiskarna.
De slår alla med fenan
Och glittrar i solskenet.

Karpen och mörten
Har alla simmat till.
Deras mun är öppen
För de bättre höra vill.
Ingen predikan har då
Tilltalat fiskarna så.

Gäddor med spetsig nos,
Som bråket alltid finnes hos,
Skyndsamt simmat fram
För att lyss till denne helige man.
Även alla märkliga ting
Som alltid ilar kring,
Torsken jag avser,
Kommer till ceremonin och ber.
Ingen predikant har då
Tilltalat torskarna så.

Goda ålar och störar
På vilka vi alla kalasat
Har bekvämat sig och masat
Sig fram för att ta del av mässan.
Även kräftor och sköldpaddor,
Annars så slöa,
Skyndar sig upp från dyn,
För att höra denna mun.
Ingen predikan har då
Tilltalat kräftorna så.

Stora fiskar och små,
Förnäma och vardagsgrå,
Lyfter sina huvuden och ses blicka
Som vore de i tanken kvicka.
Det är Guds begäran
Att de lyssnar på predikan.
Men när den är slut
Blir allt som förut.
Gäddan förblir ljuv
Ålen förblir ljuv.
Predikan har tilltalat envar
Och allt förblir som det var.

Kräftan ännu bakåt går.
Torsken ännu inget alls förstår.
Karpen äter allt.
Predikan har i glömskan fall'!
Predikan har tilltalat envar
Och allt förblir som det var.

Lob des hohen Verstandes

Einstmals in einem tiefen Tal
Kukuk und Nachtigall
Täten ein Wett anschlagen:
Zu singen um das Meisterstück:
„Gewinn es Kunst, gewinn es Glück,
Dank soll er davon tragen.“
Der Kukuk sprach: So dirs gefällt,
Hab ich den Richter wählt,
Und tät gleich den Esel ernennen.
Denn weil er hat zwei Ohren groß,
So kann er hören desto bos,
Und was recht ist, kennen.
Sie flogen vor den Richter bald.
Wie dem die Sache ward erzählt,
Schuf er, sie sollten singen.
Die Nachtigall sang lieblich aus,
Der Esel sprach, du machst mirs kraus.
Ich kanns in Kopf nicht bringen.
Der Kukuk drauf fing an geschwind
Sein Sang durch Terz und Quart und Quint.
Dem Esel gfiels, er sprach nur: Wart!
Dein Urteil will ich sprechen.
Wohl sungen hast du Nachtigall,
Aber Kukuk singst gut Choral,
Und hältst den Takt fein innen;
Das sprech ich nach mein' hohn Verstand,
Und kost es gleich ein ganzes Land,
So laß ichs dich gewinnen.
Kukuk, Kukuk, Ija!

Ging heut' Morgen über's Feld

Ging heut' morgen über's Feld,
Tau noch auf den Gräsern hing;
Sprach zu mir der lust'ge Fink:
„Ei du! Gelt?
Guten Morgen! Ei, Gelt? Du!
Wird's nicht eine schöne Welt?
Zink! Zink! Schön und flink!
Wie mir doch die Welt gefällt!“

Auch die Glockenblum' am Feld
Hat mir lustig, guter Ding',
Mit den Glöckchen, klinge, kling,
Ihren Morgengruß geschellt:
„Wird's nicht eine schöne Welt?
Kling! Kling! Schönes Ding!
Wie mir doch die Welt gefällt!“

Und da fing im Sonnenschein
Gleich die Welt zu funkeln an;
Alles, alles, Ton und Farbe gewann!
Im Sonnenschein!
Blum' und Vogel, groß und klein!
„Guten Tag! Guten Tag!
Ist's nicht eine schöne Welt?
Ei, du! Gelt? Schöne Welt!“

Nun fängt auch mein Glück wohl an?
Nein! Nein! Das ich mein',
Mir nimmer, nimmer blühen kann!

Det höga förnuftets lov

En gång i den djupa dal,
En tupp och en näktergal
Om att tävla kom överens:
Att sjunga bäst ett mästerstycke,
Skörda konst och lycka,
Tack skulle de få till skänks.
Tuppen talle: ”Om du inte själv har val
Har jag redan en domare betalt.”
Och nämnde åsnan genast!
”För han har två öron långa,
som tonerna lätt kan fånga,
för att bestämma vem som sjunger renast.”
Till domaren de flög åsta.
När de berättat hur del va.
Befallde han dem att sjunga.
Näktergalen sjöng så ljuveligt.
Åsnan sade: ”Det lät gruveligt.
la! la! Jag kan inte huv-et lugna!”
Tuppen log därför genast fart.
Hans sång genom ters och kvint och kvart
Föll åsnan på läpp. Han sa: ”Pass på!
Min dom skall ni förstå.
Väl har du sjungit näktergal!
Men tuppen sjöng en god koral
Och höll allt takten bra.
Jag talar det höga förståndet till
Och må det kosta vad det vill.
Så låter jag dig segra.
Kuckuck, kuckuck, ia!”

I morse gick jag ut över fältet

I morse gick jag ut över fältet
Daggen låg kvar på gräset,
Då sjöng den glada finken för mig:
Hallå där! Hur står det till?
God morgon! Hur mår du?
Är det inte en underbar värld?
Zink! Zink! Vacker och munter!
O, vad jag älskar denna värld!

Också blåklockan på fältet
Roar mig muntert,
Med sina små klockor, Klinge kling!
Ringer de ut sin morgonhälsning:
Är det inte en underbar värld?
Klinge kling! En vacker värld?
Vad jag älskar denna värld!”

Och just nu får solskenet
Världen att gnistra,
Allt, allt exploderar i ljud och färger
I solskenet!
Blomma och fågel, stor och liten!
God dag! God dag!
Är det inte en underbar värld?
Eller hur? Visst är den? En underbar värld!

Nu börjar väl också min lycka?
Nej! Nej! För mig kan lyckan
aldrig, aldrig slå ut i blom!

Revelge

Des Morgens zwischen drein und vieren,
Da müssen wir Soldaten marschieren
Das Gäßlein auf und ab;
Tralali, Tralaley, Tralalera,
Mein Schätzel sieht herab.

”Ach Bruder jetzt bin ich geschossen,
Die Kugel hat mich schwer getroffen,
Trag mich in mein Quartier,
Tralali, Tralalei, Tralala,
Es ist nicht weit von hier.”

”Ach Bruder, ich kann dich nicht tragen,
Die Feinde haben uns geschlagen,
Helf dir der liebe Gott;
Tralali, Tralaley, Tralalera,
Ich muß marschieren bis in Tod.”

”Ach, Brüder! ihr geht ja an mir vorüber,
Als wärs mit mir vorbei,
Tralali, Tralaley, Tralalera,
Ihr tretet mir zu nah.
”Ich muß wohl meine Trommel rühren,
Tralali, Tralaley, Tralali, Tralaley,
Sonst werd’ ich mich verlieren,
Tralali, Tralaley, Tralalera,

Die Brüder dick gesät,
Sie liegen wie gemäht.”
Er schlägt die Trommel auf und nieder,
Er wecket seine stillen Brüder,
Tralali, Tralaley, Tralali, Tralaley
Sie schlagen ihren Feind,
Tralali, Tralaley, Tralalera,
Ein Schrecken schlägt den Feind.

Er schlägt die Trommel auf und nieder,
Da sind sie vor dem Nachtquartier schon wieder,
Tralali, Tralaley,
Ins Gäßlein hell hinaus, hell hinaus,
Sie ziehn vor Schätzleins Haus.
Tralali, Tralaley, Tralalera.

Des Morgen stehen da die Gebeine
In Reih und Glied sie stehn wie Leichensteine,
Die Trommel steht voran,
Daß sie ihn sehen kann,
Tralali tralaley, tralalera.

Revelj

På morgonen mellan tre och fyra,
Då måste vi soldater marschera
Gata upp och gata ner vi gå
Tralali, tralaley, tralalera,
Min hjärtanskär ser på!

Ack, broder. jag blev nu skjuten,
Kulan har mig träffat, jag är bruten,
Bär mig till mitt läger
Tralali, tralaley, tralalera,
Det är inte långt från här.

Ack, broder, jag kan dig inte bära,
Fienden har slagit våra kära!
Må du av den käre Gudén hjälpen få
Tralali, tralaley, tralalera,
Jag måste vidare in i döden gå.

Ack bröder, ni går mig förbi,
Som vore det ute med mig!
Tralali, tralaley, tralalera.
Ni går mig så nära!
Jag måste slå min trumma,
Tralali, tralaley,
Annars är jag förlorad,
Tralali, tralaley, tralalera.

Bröderna har fallit lätt,
De ligger som slaget gräs,
Han slog på trumman högt och lågt,
Han väckte sina tysta bröder,
Tralali, tralaley,
De slogs och de slog sina fiender
Tralali, tralaley, tralalera,
En fasa föll över deras fiender!

Han slog trumman högt och lågt,
Och de kom till natlhärbärgat åter,
Tralali, tralaley,
Tillbaka till gatan så ljus, så ljus.
Marscherar de förbi karestans hus,
Tralali, tralaley, tralalera.

På morgonen har man sett
I rad på rad där stod skelett.
Trumslagarpojken står längst fram,
Så de alla honom följa kan,
Tralali, tralaley, tralalera.

Der Tambourg'ssell

Ich armer Tambourg'ssell.
Man führt mich aus dem G'wölb,
Wär ich ein Tambour blieben,
Dürft ich nicht gefangen liegen.
O Galgen, du hohes Haus,
Du siehst so furchtbar aus,
Ich schau dich nicht mehr an,
Weil i weiß, daß i g'hör dran.
Wenn Soldaten vorbeimarschieren,
Bei mir nit einquartiern.
Wenn sie fragen wer i g'wesen bin:
Tambour von der Leibkompanie.
Gute Nacht, ihr Marmelstein,
Ihr Berg und Hügelein,
Gute Nacht, ihr Offizier,
Korporal und Musketier,
Gute Nacht, ihr Offizier,
Korporal und Grenadier,
Ich schrei mit heller Stimm,
Von euch ich Urlaub nimm,
Gute Nacht.

Trumslagarpojken

Jag stackars trumslagarpojke'.
Man bär mig bort från mitt valv.
Hade jag som trumslagare fått verka
Skulle jag inte fånge vara.
O galge, du höga hus
Du ser så farlig ut.
Jag titlar inte mer på dig,
För jag vet att jag tillhör dig,
När soldater marscherar här förbi
Till andra kvarter än till mitt.
När de frågar vem jag tjänar:
Trumslagarpojke vid livkompani'!.
God natt. ni marmorstenar,
Ni berg och höga klippor!
God natt ni officerare,
God natt ni musketerare!
God natt. ni officerer
Korpraler och grenadjärer!
Jag skriker med stämman späd,
Och tar ifrån er avsked.
God natt! God natt!

